

на общитѣ ни работи. Опирането на оня българинѣ къмъ изслѣдователя ми се видѣ много странно. »Работата ще да е въ редъ« си казахъ, инакъ какъ е възможно такъвъ суратъ въ българина? Той не остави изслѣдователя да си играе съ сѣдбата на единъ беззащитникъ. Непрѣменно общото дѣло напрѣдва. Ние българитѣ но сме вече ония, свободата на които немилостиво тѣпчи турчина. Европа ще да се е намѣсила. Жертвитѣ, които сме дали, нѣма да отидатъ на праздно, тѣй си козвахъ, тѣй-си мислѣхъ. Въ това врѣмя дойде при менъ единъ на около 45 год. възраст човѣкъ и ме попита: »защо си толкова огриженъ?« Разправихъ му защо, като добавихъ, че съмъ доволенъ и увѣренъ че щѣ настѣпятъ дни на веселба дни въ които всѣки бѣлгаринъ ще се радва. Като му говорихъ това съгледахъ какъ една едра сълза се изсипа отъ свѣтналитѣ му очи, търкули се небрежно по лицето и падна на земята. Отъ какво бѣше тя! Отъ радостъ или отъ скръбъ? кой знае! помислихъ си, че нѣщо зло, нѣщо грозно го очаква. Запитахъ го за неговата сѣдба. Той съ тѣжка въздишка, отъ дълбочината на сърдцето оттръгнато ми каза:

— Ето какво, братко! Живѣехъ въ Париградъ, кждѣто се занимавахъ съ абаджилъкъ. На 20 априлий пристигнахъ въ Татаръ-пазарджикъ, като на утрината потеглихъ да си отида въ Клисуре, безъ да знаехъ за нѣкакво възсатние. Едно отдѣление конница турска войска по пѣтя ме настигна, обескираха ме, като разбира се нищо подозрително въ мене не намѣриха. Извадиха отъ кемеря ми 400 лири, които носѣхъ съ себе си, взема ги юзбацията и слѣдъ това ме откараха въ затвора. За какво ме откараха? За моитѣ пари. Пъкъ сега ми прѣписватъ незнамъ какви прѣстѣпления, като ме наричатъ царски душманинъ. То се вижда, ще ме обѣсятъ за да ми завладѣятъ паритѣ. Ахъ! горкитѣ мои дѣчица!

Прѣзъ всичкото врѣме, когато той разпривяше,